

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/21/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8705207413
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8705207413.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka, v právnej veci žalobcu B.. K. K., G.. XX.X.XXXX, K. O.-Z., C. X, zastúpeného JUDr. Martinom Tomasom, advokátom so sídlom v Poprade, Sokolovská 12, proti žalovanému M. R., G.. XX.XX.XXXX, K. O., O. XXX/XX, zastúpenému Mgr. Stanislavom Fekete, advokátom so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 42/97, o ochranu osobnosti s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 27.9.2016 č.k. 8C/130/2005-418 jednohlasne takto

rozhodol:

Mení rozsudok tak, že žalobu zamietá.

Priznáva žalovanému vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 50%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť žalobcovi poskytnúť písomné ospravedlnenie za nepravdivé obvinenie a predložiť písomné ospravedlnenie Okresnému riaditeľstvu policajného zboru - úradu justičnej a kriminálnej polície v O., Obvodnému oddeleniu PZ v O., Okresnej prokuratúre v O., Okresnému súdu v O. a Okresnému súdu v C. v znení tom, že sa ospravedľuje za všetky nepríjemnosti a následky, ktoré som mu spôsobil svojím obvinením, že žalobca ho mal dňa XX.X.XXXX vydierať a nútiť k zmene svedeckej výpovede. Toto obvinenie sa nezakladalo na pravde. Svoje konanie ľutujem a prosím žalobcu o odpustenie, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému tiež uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 10.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanému oslobodenie od súdneho poplatku nepriznal a vyslovil, že žalobca má právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že návrh žalobcu je opodstatnený. Zdôraznil, že každý musí pred uverejnením údajov zvažovať, či prezentáciou údajov o fyzickej osobe nedôjde k zníženiu jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti a nesmie zverejňovať nepravdivé, či pravdu skresľujúce údaje, ktoré sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti alebo neprípustnú (neoprávnenú) kritiku fyzickej osoby. Dôkazné bremeno na preukázanie pravdivosti tohto tvrdenia žalovaný neunesol a nezabavil sa svojej zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Tvrdenia žalovaného, vzhľadom na následok v podobe trestného stíhania žalobcu, presiahli mieru primeranosti a dovolenosti hodnotiacich úsudkov a použitých výrazových prostriedkov, ktoré nemožno tolerovať. Neoprávnený zásah spôsobil žalovaný žalobcovi tým, že v trestnom oznámení uviedol nepravdivé údaje, tento zásah bol objektívne spôsobilý prívodiť žalobcovi ujmu, resp. ohroziť jeho vážnosť v spoločnosti, na pracovisku a v rodine. Voči žalobcovi bolo síce vznesené obvinenie, a to orgánom na to príslušným, avšak toto obvinenie bolo vznesené na základe úmyselne nepravdivých skutočností uvádzaných žalovaným v rámci svojho trestného oznámenia. V

dôsledku týchto nepravdivých skutočností došlo k značnému zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobcu v spoločnosti, najmä s prihliadnutím na jeho povolanie. V tom čase pôsobil žalobca ako advokát v rámci O., ťažisko jeho pôsobenia bolo na polícii a prokuratúre. Takisto žalobca pociťoval ujmu vo vzťahu k jednotlivým klientom, o jeho trestnom stíhaní sa dozvedela aj Slovenská advokátska komora. Všetky tieto inštitúcie prišli s obvinením žalobcu z vydierania do styku. Žalobca v tejto súvislosti poukazoval aj na zdravotné komplikácie počas trestného konania. Žalovaný netvrdil, že oznámenie podal v rámci plnenia si svojej oznamovacej povinnosti ani ako realizáciu svojho práva na slobodu prejavu. Priznal, že dôvodom jeho konania bol hnev a nespokojnosť. Aj z tohto dôvodu má žalobca nárok na primerané zadosťučinenie v podobe písomného ospravedlnenia a tiež na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, ktorú vzhľadom na výsledky tohto dokazovania možno považovať za dostatočnú. Zdôraznil, že žalobca nie je a nebol verejným činiteľom, teda osobou, u ktorej sú hranice prijateľnej kritiky širšie ako u súkromnej osoby. Skutočnosti uvedené žalovaným o žalobcovi viedli u osôb v rodinnom či pracovnom prostredí žalobcu k vyvodeniu záveru o nečestnom, nemorálnom a protiprávnom konaní žalobcu, a za tento zásah je žalovaný povinný sa ospravedlniť. Vypočutí svedkovia v konaní zhodne uviedli, že nemali vedomosť o inom trestnom stíhaní žalobcu než o tom, kde bol stíhaný za vydieranie a dopočuli sa o tomto trestnom stíhaní ohľadom vydierania a práve táto informácia v ich očiach žalobcu znevažovala. Tvrdenie žalovaného o tom, že voči žalobcovi bolo v tom čase vedené aj iné trestné stíhanie, je v tomto prípade irelevantné. Súd prihliadol na všetky okolnosti veci a mal za to, že žalobcom navrhnutá výška nemajetkovej ujmy je primeraná. Čo sa týka návrhu žalovaného na oslobodenie od povinnosti od úhrady súdneho poplatku, súd poukázal na argumentáciu uvedenú v čl. 32 rozsudku, ohľadom rozsahu podnikateľskej činnosti žalovaného. Zistil, že sú tu spoločnosti s majetkovou účasťou žalovaného, z ktorých vyplýva, že jednotlivé spoločnosti existujú, vykazujú určitý hospodársky výsledok. O trovách konania strán rozhodol podľa § 255 C.s.p..

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba bola zamietnutá, uplatnil si tiež nárok na náhradu trov konania. Tvrdí, že neboli naplnené zákonné predpoklady pre vznik jeho zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. V tejto súvislosti poukázal na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní 2Co/67/2010 a 2Co/53/2012. Konštatuje, že žalobca nepreukázal skutočnosť, že sa nestalo nič z toho, čo žalovaný uviedol vo svojom trestnom oznámení. Žalovaný opakovane poukazuje na to, že úmyselné uvádzanie nepravdivých skutočností by zakladalo naplnenie skutkovej podstaty trestného činu krivého obvinenia, pričom zo správ Okresného riaditeľstva PZ SR a okresnej prokuratúry vyplynulo, že žalovaný nebol nikdy stíhaný ani odsúdený za trestný čin krivého obvinenia, resp. krivej svedeckej výpovede. Je nepochybné, že pokiaľ by došlo k oslobodeniu žalobcu z dôvodu, že sa skutok nestal, teda, že žalovaný si vymyslel protiprávne konanie žalobcu, vyvstala by pre orgány činné v trestnom konaní ex offo povinnosť začať trestné stíhanie proti žalovanému pre trestný čin krivého obvinenia. Navyše ani žalobcovi, ktorý je osobou znalou práva, nič nebránilo podať opätovne trestné oznámenie na žalovaného po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Keďže neexistuje žiadne rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo trestného súdu, ktoré by konštatovalo spáchanie trestného činu krivého obvinenia zo strany žalovaného, má za to, že v tomto konaní nebolo preukázané, že žalovaný prekročil svoje oprávnenia v zmysle trestného poriadku, a teda, že došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Podľa názoru žalovaného posúdenie otázky či došlo k lživému obvineniu z trestného činu v úmysle privodiť niekomu trestné stíhanie, prináleží výlučne orgánom činným v trestnom konaní a trestnému súdu a civilný súd nie je oprávnený si na túto otázku vytvoriť vlastný úsudok. Napriek tomu je potrebné zdôrazniť, že ak by aj túto otázku civilný súd bol oprávnený posúdiť, v konaní nepochybné nebolo preukázané, že žalovaný uvádzal o žalobcovi nepravdivé informácie, resp., že sa nič nestalo z toho čo uviedol žalovaný v podanom trestnom oznámení zo dňa 11.7.2003. Poukazuje v tomto smere na zápisnicu o podanom trestnom oznámení, kde okrem iného o žalobcovi uviedol, že taktiež priateľke žalovaného rozprával žalobca o organizovanej skupine a dal jej čítať Trestný zákon... Uviedol v tomto trestnom oznámení, že má za to, že takto naňho psychicky vplýval, aby zmenil svoju výpoveď, ktorú vykonal pred vyšetrovateľom v prospech P. T. Z.. Uviedol, aby som si rozmyslel, čo konám, pretože stiahnem okolo seba všetkých svojich blízkych alebo v nejakom podobnom zmysle a že by som mal upraviť výpoveď. Myslím si, že to bol nejaký špecifický výraz na upravenie, možno povedal aj korigovať výpoveď. Uznesením o vznosení obvinenia vyšetrovateľ vzniesol obvinenie voči žalobcovi pre trestný čin vydierania, keď dospel k záveru, že žalobca psychickým násilím nútil svedka - žalovaného, aby upravil výpoveď v prospech klienta žalobcu - P. T. Z.. Zo zápisnice o konfrontácii medzi žalobcom a žalovaným vyplýva, že priebeh stretnutia sa medzi nimi odohral v podstate tak, ako to opísal v trestnom oznámení žalovaný. Ani vo výpovedi pred trestným súdom sa v týchto podstatných

bodoch žalovaný od svojich predchádzajúcich tvrdení neodchýlil, čo konštatoval aj súd, keď v zápisnici o výsluchu z hlavného pojednávania sa uvádza, že žalovaný vypovedal zhodne ako na č.l. 50 - 53. Z toho vyplýva, že žalovaný vypovedal pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj pred súdom zhodne a pravdivo. Neobstojí preto záver súdu prvej inštancie, že povinnosťou pôvodcu zásahu je preukázať pravdivosť spornej informácie, čo však nebolo splnené. V konaní muselo byť pritom preukázané, že pri podávaní trestného oznámenia žalovaný uvádzal úmyselne nepravdivé okolnosti, čo súd prvej inštancie mal konkretizovať a vyhodnotiť kvalitatívny charakter konania žalovaného. Súd prvej inštancie sa týmto právnym názorom odvolacieho súdu neriadil a má za to, že aj tento rozsudok je opäť nepreskúmateľný. Žalovaný ďalej tvrdí, že chyba príčinná súvislosť medzi zásahom a následkom. Súd prvej inštancie sa opätovne nezaoberal existenciou príčinnej súvislosti medzi prípadným zásahom a následkom, a teda či zásah bol objektívne spôsobilý dopadnúť na osobnosť žalobcu. Žalobca netvrdil ani nepredložil dôkaz, že sa iné osoby dozvedeli o jeho trestnom stíhaní priamo od žalovaného. Z výpovede svedkov, a to manželky žalobcu vyplynulo, že tretie osoby sa dozvedeli o trestnom stíhaní žalobcu z tzv. policajnej zvodky. Pokiaľ došlo k úniku informácií, ktoré sú predmetom služobného tajomstva, nemožno to pričítať žalovanému za vinu. Obdobne žalovanému nemožno pričítať ani to, že žalobca v cele predbežného zadržania trpel neoprávnené správanie príslušníkov polície. V takom prípade za prípadnú spôsobenú ujmu žalobcovi má zodpovedať štát. Pokiaľ ide o spôsobenú ujmu na spoločenskej vážnosti, ktorú tvrdí žalobca, sú dôvodné pochybnosti o jej existencii. Uvádza, že z predložených správ Okresnej prokuratúry v O. a ORPZ O. vyplynulo, že v období rokov 2002 - 2004 bolo voči žalobcovi vedené trestné stíhanie pre trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate a úradnej uzávery, pričom vec bola právoplatne skončená tak, že došlo k podmiennečnému zastaveniu trestného stíhania, ktorého základným predpokladom bolo to, aby sa obvinený priznal k spáchaniu trestného činu. Z odôvodnenia rozhodnutia tak nie je zrejmé, akým konkrétnym spôsobom mala byť ujma žalobcu na spoločenskej vážnosti a dôveryhodnosti spôsobená v kruhu rodinných príslušníkov, známych a priateľov a príslušníkov polície, či zamestnancov prokuratúry, keď minimálne tieto osoby mohli mať vedomosť o uznaní viny žalobcu v prípravnom konaní v rámci tohto iného trestného stíhania žalobcu. Nemožno tak hovoriť o narušení rodinných vzťahov, strate dôvery, či znížení spoločenskej a profesnej vážnosti žalobcu, pokiaľ bol žalobca v rozhodnom období stíhaný za iný trestný čin, čím je prinajmenšom spochybnená jeho spoločenská vážnosť v kruhu osôb, ktoré o tomto trestnom stíhaní a podmiennečnom zastavení trestného stíhania vedomosť mali. Žalovaný ďalej uviedol, že je nezamestnaný, a to z dôvodu pretrvávajúcich zdravotných problémov, okolnosť, že obchodné spoločnosti neboli zlikvidované môžu svedčiť skôr o tom, že žalovaný nemá finančné prostriedky na zrealizovanie ich likvidácie. Uplatnil si náhradu trov konania v celom rozsahu a v zmysle týchto dôvodov navrhol podanému odvolaniu vyhovieť.

4. Žalobca navrhol rozsudok potvrdiť ako vecne správny a uplatnil si náhradu vzniknutých trov odvolacieho konania. Zdôrazňuje, že v trestnom konaní sp. zn. 6T/8/04 bolo preukázané, že žalovaný úmyselne uviedol nepravdivé skutočnosti a údaje v trestnom oznámení z XX.X.XXXX. K týmto záverom došiel aj v rozsudku trestný súd. Tento konštatoval, že žalovaný sám priznal, že pri rozhovore mu žalobca prizvukoval, že už raz učinenu výpoveď nemôže zmeniť. Tento záver je v rozpore s tým čo žalovaný uviedol pri podaní trestného oznámenia. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že zo zápisnice o konfrontácii má vyplývať, že priebeh stretnutia medzi stranami sporu sa odohral tak, ako to popísal v trestnom oznámení žalovaný. Práve konfrontácia bola kľúčová preto, že vyšlo najavo, že v trestnom oznámení uviedol žalovaný nepravdivé skutočnosti. V dôsledku týchto nepravdivých skutočností uvedených žalovaným v trestnom oznámení došlo u žalobcu k zníženiu dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, najmä s poukazom na jeho špeciálny atribút povolania. Tento neoprávnený zásah, ktorý spôsobil žalovaný je a bol objektívne spôsobilý prívodiť žalobcovi ujmu, resp. ohroziť jeho vážnosť v spoločnosti, na pracovisku, v rodine, a to v značnej miere. Hlavne výpoveďami svedkov, ktorí sa vyjadrovali v tomto konaní vo vzťahu k trestnému stíhaniu žalobcu za vydieranie a nie za jeho iné trestné stíhanie bolo preukázané, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Dokazovanie tak potvrdilo, že bola poškodená česť a dôstojnosť žalobcu a že v danom prípade nepostačuje ospravedlnenie, ale žalobca má nárok aj na nemajetkovú ujmu. Žalobca tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu spĺňa atribúty predpokladané ust. § 220 ods. 2 C.s.p..

5. Žalovaný k tomuto vyjadreniu žalobcu poukázal opätovne na obsah podaného odvolania a navrhol neprihliadať na námietky žalobcu uvedené v tomto vyjadrení.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 378, § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len C.s.p.) spolu s konaním, ktoré jeho

vydaniu predchádzalo, vec prejednal na nariadenom pojednávaní (§ 385 C.s.p.) a po zopakovaní dokazovania oboznámením spisu Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 6T/8/2004 (§ 383, § 384 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je opodstatnené.

7. Žalobca uplatnený nárok na ochranu osobnosti odvádza od skutočností, ktoré uviedol žalovaný v trestnom oznámení zo dňa XX.X.XXXX pred Okresným úradom justičnej polície PZ Poprad a na základe ktorých bol žalobca obvinený z trestného činu vydierania (§ 235 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona.

8. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

9. Podľa § 13 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

10. Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok z 5.5.2004 č. k. 6T/8/04-165 bol žalobca podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry v Poprade pre trestný čin a skutok vydierania podľa § 235 ods. 1, 2 písm. e/ Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že dňa XX.X.XXXX asi o 11:30 hod. v kancelárii na G.. A. N. XX v O., pri osobnom stretnutí so žalovaným, ktorý ako svedok vypovedal vo veci vedenej na Okresnom úrade justičnej polície PZ v O. sp. zn. U.-346/20-PP-2003 pre pokus trestného činu neodvedenia dane a poistného, na tohto vyvíjal psychický nátlak, ktorý spočíval v tom, že ho žiadal, aby upravil svoju svedeckú výpoveď v uvedenej trestnej veci zo dňa 24.6.2003 a 2.7.2003, že sa mal najprv poradiť s obhajcom o tom ako má vypovedať, dal mu prečítať časť Trestného zákona týkajúcu sa zorganizovania zločineckej skupiny s patričnou trestnou sadzbou a že za tento trestný čin pôjde do väzenia a bude dlhšie sedieť a že si má nájsť dobrého právnik.

11. Žalobca bol v zmysle tohto právoplatného rozsudku súdu oslobodený spod obžaloby, a to z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom.

12. Zákon priamo nedefinuje pojem zásah a ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva, je však možné konštatovať, že takýmto zásahom je aktívne konanie, ako aj pasívne správanie, ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi sú predovšetkým neoprávnenosť zásahu, keď neoprávneným nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinností, svojpomoc, nutná obrana, či krajná núdza a musí tiež existovať objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Zásah teda musí byť neoprávnený a zároveň objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach.

13. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nepôjde, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Jednou z týchto okolností môže byť aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženej povinnosti. Takýmito prípadmi sú najmä zákonné licencie (§ 12 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka), ako aj licencie stanovené inými zákonmi (napr. Trestným poriadkom, Zákonom o rodine a pod.) avšak z a predpokladu, že takto vykonané zásahy sú uskutočnené v rámci a v medziach týchto zákonov. Ak bolo voči fyzickej osobe v súlade s podmienkami stanovenými zákonom vznesené obvinenie z trestného činu a následne podaná obžaloba, a ak i všetky ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní sú vykonávané v medziach zákona, nepredstavuje vznesenie obvinenia, podanie obžaloby ani ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní voči obvinenej fyzickej osobe neoprávnený zásah do osobnostných práv chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka, a to ani v prípade, že neskôr príde k jej oslobodeniu spod obžaloby súdom (do pozor. rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/108/2009).

14. V prejednávanej veci nebolo nepochybne preukázané, že konanie žalovaného vo vzťahu k žalobcovi splňalo znaky neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého privodiť ujmu na jeho chránených osobnostných právach. Aj v prípade podania trestného oznámenia muselo byť preukázané, že žalovaný prekročil oprávnenia, ktoré následne riešili zákonom povelané orgány.

15. Zásah do osobnosti fyzickej osoby nie je neoprávnený vtedy, keď k nemu došlo pri výkone iného subjektívneho práva stanoveného zákonom, prípadne, keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu uložil zákon. Pod tento výkon iného subjektívneho práva stanoveného zákonom je nutné podradiť právo obracať sa so sťažnosťami na štátne orgány, ktoré má svoj základ v čl. 18 Listiny základných práv a slobôd, rovnako ako právo podať trestné oznámenie. Táto licencia nie je daná tam, kde sa konajúci pri posudzovanom zásahu proti osobnostným právam fyzickej osoby dopustí prípadného excesu (rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/97/2007 zo dňa 28.2.2007).

16. Jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti za zásah do osobnosti fyzickej osoby je jeho neoprávnenosť. Ústavný súd v súvislosti s prerokúvanou vecou dáva do pozornosti právny názor, podľa ktorého niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdantlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu.

17. Okolnosti, ktoré majú takéto právne následky a ktoré vychádzajú z hodnotenia závažnosti, významu a funkcií vzájomne si kolidujúcich porovnávaných záujmov dotknutej fyzickej osoby na strane jednej a osobitých verejných záujmov na strane druhej sú buď obsiahnuté priamo v právnych normách alebo z nich vyplývajú. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde napr. vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu ku stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším verejným záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr došlo aj k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby (do pozor. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/201/2007, uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 497/2016).

18. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vo vzťahu k žalovanému bolo v minulosti vedené vyšetrovanie a dokumentovanie trestnej činnosti U. O. (Y. U. - XXX/XX-PP - XXXX) v súvislosti so začatím trestného stíhania pre pokus trestného činu neodvedenia dane a poistného. V tejto trestnej veci žalovaný uviedol pred vyšetrovateľom 24.6.2003, že fiktívne vystavené faktúry mu poskytol za odplatu iný subjekt, a to konkrétne P. T. Z. zo A. G. Z., čomu sa menovaný pri konfrontácii bránil. V uvádzanom trestnom konaní boli neskôr žalovaný spolu s P. Z. právoplatne odsúdení.

19. Žalobca, ktorý poznal tak žalovaného, ako aj P. Z., v tejto prejednávanej veci pred súdom prvej inštancie potvrdil, že dňa 2.7.2003 na U. v O. sa dozvedel o výsluchu menovaných pred vyšetrovateľom, kontaktoval priateľku žalovaného (č.l. 369), ktorá aj následne na požiadanie žalovaného dohodla ich stretnutie dňa XX.X.XXXX, ktoré sa uskutočnilo bez prítomnosti ďalších osôb.

20. Podľa žalobcu v rozhovore so žalovaným tohto na jeho požiadanie iba informoval o jednotlivých okolnostiach spomínanej trestnej veci. Žalovaný túto komunikáciu vnímal ako psychický nátlak žalobcu, aby upravil, či korigoval svoju výpoveď a to v prospech jeho klienta P. Z..

21. Subjektívne vnímanie a dojmy z tohto rozhovoru boli u každej zo strán sporu iné a je zrejmé aj to, že ich záujmy vo vtedy už prebiehajúcej trestnej veci žalovaného, neboli celkom totožné, keďže žalobca mienil zastupovať v trestnom konaní P. Z., ktorého označil žalovaný ako človeka, ktorý mu tzv. fiktívne faktúry odpredal. Nepochybne na základe oznámenia žalovaného sa začalo trestné stíhanie žalobcu, okresný prokurátor podal vo veci obžalobu a konajúci súd v rámci trestného konania žalobcu oslobodil spod obžaloby po zistení, že tento skutok nie je trestným činom. Nebolo zároveň zistené, aby sa žalovaný v súvislosti s takto podaným trestným oznámením vo vzťahu k žalobcovi dopustil trestného činu krivého obvinenia, či ohovárania, aj keď žalobca v tomto smere inicioval trestné stíhanie a tento jeho podnet bol odmietnutý uznesením Obvodného oddelenia PZ O. z 28.8.2003 (č.l. 108 spisu).

22. Ako už bolo odvolacím súdom uvádzané, zásah do ochrany osobnosti fyzickej osoby nie je neoprávnený, keď k nemu došlo pri výkone iného subjektívneho práva stanoveného zákonom, prípadne, keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu uložil zákon. V tejto súvislosti nebolo zistené v konaní žalovaného vybočenie so zákonom stanovených medzí. Nebolo tak preukázané, že by žalovaný v súvislosti s realizáciou trestného oznámenia prekročil oprávnenia, ktoré následne riešili zákonom poverené orgány vo vzťahu k osobe žalobcu.

23. Poukazujúc na všetky uvádzané okolnosti tak odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil postupom podľa § 388 a žalobu zamietol.

24. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 2 C.s.p. žalovaný podľa pomeru úspechu vo veci má nárok na náhradu vzniknutých trov konania.

25. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

26. Z komentárov k predmetnému ustanoveniu vyplýva, že jeho účelom je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 C.s.p., ak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo v časti neprizná.

27. Dôvody hodné osobitného zreteľa odvolací súd vidí v charaktere prejednáwanej veci a v okolnostiach prípadu, akým nepochybne konanie o ochranu osobnosti vo vzťahu medzi fyzickými osobami je daný. S ohľadom na túto situáciu v konaní úspešnému žalovanému bola priznaná náhrada trov konania iba v rozsahu 50 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).